

Kaj pa je bilo potem? Tega vam pa ne povem rad, sicer pa sami, če ste kaj bistroumni, lahko uganete. Tudi ni, da bi pravil, ker Lojzka nerad opravljam, saj je sicer priden dečko, le očetov vivček ga je zmotil. Morebiti vam pa tudi oče nazadnje povedo.

IV.

Ne dolgo potem je stopil gostilničar h gostom z neločljivim svojim vivčkom v ustih.

»Vivček, kaj, midva sva trdna kakor zidi grada,« je zapel, a pivci so se zagrohotali prav od srca.

»I — kje si ga pa našel, Tone?« je bilo splošno izpraševanje.

»Kje, kje? Ta naš fant! Da bi ga bili videli, kako se je ščepiril z mojim vivčkom! Kakor nevemkdo je sedel na peči, pa kadil, kadil kot pravcati Turek prav tam od Carigrada. Zagrinjalo pa si je napravil iz papirja. No, in gledal vam je, gledal! Pa kazen ni izostala. Moj vivček ga je navil, da ga še več v roko ne bo prijel, kar mi je čisto prav. Sedaj-le mu pa mama devlje mrzle obkladke na glavo, jaz sem mu pa naložil nekaj gorkih pokladkov.«

Smeh . . . Pivci so se odpravljali. Nastopal je mrak.

Ciba.

Spisal Fr. Črnagoj.

Poznate li, kdo je to? — No, inženirjev Ciba je to — tam izpod Šmarne gore.

Da je pravi korenjak, se mu vidi na prvi pogled. Ne ustraši se ne mačke, ne psa, ne vola, ne konja — ne — ne! I, kaj vem, česa se še ne boji! Prav ničesar ne — niti največjega kosa kruha ne!

Ej, junak vam je to od nog do glave — mlad češki junak, ki je pa prav dober tovariš svojim slovenskim součencem, s katerimi obiskuje šmartinsko šolo. Da je junak — to pravi že njegovo ime. Ciba je Ctibor ali Čestibor, kar pomenja zopet: za čast se bori!

Ej, pa se bo tudi boril za svojo čast, ako bo treba! Mlad je še, a že sedaj je krepak in čvrst, pogumen pa odkritosrčen, kolikor ga je! In tak ostane Ciba pač vedno!

Ko bi ga videli, kako telovadi, teče in skače! Kako uri svojega psa Slido! Slida ga mora slušati in vsak migljaj, pa ga tudi rad sluša, saj dobi od njega vselej delež njegovega prigrizka.

Vi bi se gotovo bali, da primete smrtonosno puško v roke — a Ciba ima že sam svojo lastno puško! Da, pravo puško ima Ciba!

Nikakor pa ne mislite, da zna Ciba le nenabasano puško držati v rokah! E — kaj šel! On že tudi strelja s puško v tarčo, strelja na vrabce, zajce, lisice, volkove in medvede — ne, ne, Ciba ne strelja vsega tega — saj volkov in medvedov na Šmarni gori še ni, kako naj jih tedaj strelja? Tudi zajce in lisice strelja le njegov očka, četudi ne s Cibino puško.

Res pa strelja Ciba že v tarčo in na vrabce, četudi ustrelji časih le kakega kozla; to pa takrat, kadar ničesar ne zadene. No, to se pa lahko še generalu pripeti, kaj bi se tedaj Cibi ne?

Le glejte ga, kako samosvestno se oklepajo prsti njegove levice puškine cevi, desnica pa drži kos slatne pogače!

Da — brez kruha se Ciba puške sploh nerad loti — saj kruh mu daje pogum in moč!

Pa mu poizkusite vzeti ta kos. Urno stisne pogačo v žep, s puško pa nameri na vas, da takoj vsi podplate pokažete!

No, Cibi ne jemlje nihče ničesar. Vsi ga imajo radi — osobito pa še njegova mamica in njegov očka. Oj, ta dva ga imata rada — saj je njihov edinec! Imata ga pa tudi lahko rada — saj je Ciba ubogljiv, prijazen in učljiv otrok!

Ciba je pa tudi že videl mnogo sveta. Gledal je Trst s sinjim morjem, videl je tudi cesarsko mesto Dunaj in videl je že — zlato mater Prago, glavno mesto svojega krepkega rodu!

Ej, ko bi vi že toliko prepotovali in ko bi vi imeli tako puško in tak kos pogače — vem, da ne menjate z nikomer!

Kadar pojedete na Šmarno goro, vprašajte po Cibi in mu izročite moj pozdrav!

